

ประวัติอำเภอเจาะไอร้อง

สภาพทั่วไป

อำเภอเจาะไอร้องเดิมแบ่งเขตการปกครองท้องที่มาจากอำเภอรະแงะสภาพทั่วไปส่วนใหญ่เป็นป่าภูเขา และบางส่วนเป็นพื้นที่ราบ นอกจากนี้ยังเป็นเขตการเคลื่อนไหวกวของกระบวนการโจรก่อการร้าย อีกด้วย สภาพปัญหาดังกล่าวจึงมีการแบ่งเขตการปกครองท้องที่มาจากอำเภอรະแงะเป็นกิ่งอำเภอเจาะไอร้อง เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2536 โดยมีเขตการปกครองรวม 3 ตำบล คือ ตำบลจวบ ตำบลมะรือโบออก ตำบลบูกิต และจากการร่วมประชุมราษฎร ณ ที่ทำการสภาตำบลต่างๆ 3 ตำบล ราษฎร ได้มีมติเป็นเอกฉันท์ให้ใช้ชื่อ บ้านเจาะไอร้อง หมู่ที่ 1 ตำบลจวบ เป็นชื่อกิ่งอำเภอ เพราะเป็นพื้นที่ที่มีการคมนาคมที่สะดวกทั้งทางรถยนต์ และรถไฟเป็นพื้นที่สูงน้ำท่วมไม่ถึงมีร้านค้าหนาแน่นพอสมควร และเป็นศูนย์กลางระหว่างตำบลบูกิตกับ ตำบลมะรือโบออก กิ่งอำเภอเจาะไอร้อง ได้มีความเจริญขึ้นมาเป็นลำดับ ชุมชนต่าง ๆ มีการขยายตัวเป็น ชุมชนใหญ่หลายชุมชน เช่น ชุมชนเจาะไอร้อง ชุมชนยานิง ชุมชนบูกิต ชุมชนไอสะเดียร์ ทางราชการยกฐานะจากกิ่งอำเภอเจาะไอร้อง เป็นอำเภอเจาะไอร้องเมื่อวันที่ 5 ธันวาคม 2539

ความหมายของคำว่า “เจาะไอร้อง”

คำว่า “เจาะไอร้อง” มีรากศัพท์จากคำว่า “บือเจาะไอร้อง”

“บือเจาะ” แปลว่า ธารน้ำ สายน้ำ

“ไอร้อง” แปลว่า คดเคี้ยว

ดังนั้น คำว่า “เจาะไอร้อง” หมายถึง บริเวณซึ่งมีสายน้ำคดเคี้ยว

แบ่งเขตการปกครอง เป็น 3 ตำบล , 29 หมู่บ้าน

ประกอบด้วยตำบล [จวบ](#) , [นุกิต](#) , [มะรีอโบออก](#)

จำนวนประชากรใน อำเภोजะไอร้อง

จำนวนหลังคาเรือน :	6,363 หลังคาเรือน		
จำนวนประชากร :	34,453 คน	จำนวนผู้สูงอายุ :	2,578 คน
จำนวนเด็กแรกเกิด ถึง 6 ปี :	2,652 คน	จำนวนผู้สูงอายุ ที่ป่วยเป็นโรคเรื้อรัง :	647 คน
จำนวนสตรีตั้งครรภ์ :	429 คน	จำนวนผู้สูงอายุ ที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ :	50 คน
จำนวนสตรีอายุ 35 ปี ขึ้นไป :	3,802 คน	จำนวนผู้พิการ :	485 คน

รหัสไปรษณีย์ของ อำเภोजะไอร้อง

ต.จวบ	96130
ต.นุกิต	96130
ต.มะรีอ โบออก	96130